

3r premi prosa 60 euros

Pseudònim: El ser de la foscor

Obra:(358)- HI HAVIA UNA VEGADA LA SANG DE TRES NOIES VESSADA

Autor: ENRIC VICENS VERDÚ

358

Hi havia una vegada la sang de tres noies vessada

Hola em dic Jodie Cage, tinc 35 anys i sóc inspectora d'homicidis a Nova York. Actualment sóc una de les millors inspectores d'Amèrica ja que no fa tant que vaig resoldre el meu centèsim cas d'assassinat, tinc un nuvi genial i molts bons amics. Però no us penseu que això va començar així de feliç. La meva vida com inspectora a Nova York va començar amb un cas molt complicat amb el que vaig conèixer a dos de les mentes més psicòpates i pertorbades de l'història. Tot va començar l'any 2007 quan vaig acabar l'acadèmia de policia i vaig aconseguir la llicenciatura de justícia criminal. Em van enviar a Nova York a treballar a la brigada d'homicidis. Estava molt emocionada i amb ganes de començar a investigar casos d'assassinat. En aquella època no tenia masses diners per viure en un pis sola així que vaig trucar a una amiga meua que viu a Nova York per preguntar-li si podíem viure juntes i em va dir que sí, que cap problema. Ella és del Japó i es diu Ryu Mitsuki que vol dir "drac de la llum llunar". Va vindre a Amèrica perquè sempre havia somiat actuar en alguna obra del carrer Broadway i per fi ho ha aconseguit ja que actualment participa en el musical "Cats". Quan vaig veure per primera vegada el pis em va encantar ja que era un menjador molt gran amb finestres que gairebé feien de paret i estava decorat de manera que combinava coses modernes i acollidores, a més de tenir un bany amb fins i tot jacuzzi, dos dormitoris espectaculars i una cuina bastant gran i ben neta com les dels programes de cuina de la televisió. Després d'una setmana de mudança i de compartir uns riures amb la Ryu, mentre m'ensenyava tot el que s'ha de saber de Nova York, va arribar el meu primer dia com inspectora. Era un dilluns i a les 08:00pm vaig anar a la comissaria per conèixer l'equip d'homicidis. Al arribar vaig veure'm en un saló gegant i al mig un home assegut en un taulell on hi havia una placa que deia "policia Kit Fallor", llavors li vaig dir qui era i li vaig preguntar on estava la brigada d'homicidis i al moment de que m'ho digués li vaig dir gràcies i vaig anar cap a l'ascensor per anar a conèixer els meus companys. Al arribar vaig observar un altre placa que ficava "Brigada d'homicidis" i al baixar al cap vaig veure una sala allargada plena de gent als ordinadors, donant informes, parlant d'un cas o prenen un cafè a l'office.

Llavors un home alt i robust d'uns 32 anys aproximadament em va preguntar "ets la Jodie Cage?" I jo molt emocionada li vaig respondre que sí i ell em va dir "hola jo sóc l'oficial Johnson, el teu company de feina, vine amb mi, et presentaré als altres". Després de presentar-me a tota la unitat, vaig coneixre als meus dos companys l'Oliver Norrington, un britànic d'uns 30 anys especialitzat en casos d'assassins amb trastorns

mentals i el Ryan Santiago un Mariné de Puerto Rico que va decidir ajudar a parar el crim en els carrers de Nova York en comptes de passar-se mesos en alta mar. Va passar un mes que va ser suficient temps per crear una amistat amb el Johnson, l'Oliver i el Ryan, quan un dia ens va arribar un triple assassinat en diferents llocs de Nova York. Pel que ens havien dit, les víctimes eren 3 noies d'uns 16 anys identificades com Carrie, Sophia i Emma i que no podien explicar més ja que era una mica estrany l'escenari del crim. Varem anar a un museu on ens vam trobar a la Carrie en el terra amb un vestit de l'edat mitjana de color rosa, un dit punxat i tirat al seu costat una filosa i una fulla que deia "Caurà en un somni profund com la mort, un somni del que mai despertarà..." però per lo freda que estava clar que era morta. Després d'investigar el primer escenari varem anar al segon que era a la platja Brighton Beach, al costat de l'aquari de Nova York on hi havia la Sophia tirada en la sorra amb l'aigua tocant-li les cames a cada impuls, despullada amb un gran grapat d'algues marines cobrint-li les parts íntimes, el cabell tot mullat adornat amb perles artificials, la boca oberta i sang lliscant per la galta, els ulls d'un color blavós i marques en el coll que eren símptomes de que va ser ofegada i al costat seu un missatge en una botella on ficava "Si no aconsegueixes que el príncep s'enamori de tu abans que un altre ho fagi, moriràs a l'alba del dia del seu casament..." I al fixar-me una mica més vaig descobrir que l'assassí li havia tallat la llengua!. Finalment vam anar al últim escenari, que era al castell de Belverde a Central Park, on estava l'Emma amb un vestit dels que portaven les noies a la Revolució francesa de color groc, i tenia el coll, la galta dreta i el ventre esgarrapat per algun animal. Estava estirada en el terra amb una rosa vermella en la mà dreta, a l'esquerre un mirall trencat i recolzat en la paret un altre full que deia "Ni la bella pot canviar a la bèstia". Quan ja es van emportar els cossos per fer-los l'anatomia vam descobrir que la Carrie va ser morta per una barreja de verí de mosca tse-tse i cobra reial injectada directament a l'arteria carótida. La Sophia li van tallar la llengua abans de ofegar-la. I l'Emma va ser esgarrapada pel que semblaven ungles de llop. Durant les dos setmanes següents vam estar buscant pistes en els llocs dels crims, parlant amb la gent del institut i especialment amb dos germans anomenats Kathie i Jordan Thorns. Amb els pares de les víctimes, com per exemple vam investigar al pare de la Emma ja que creiem que tenia una altre noia segrestada a casa, amb la gent que estava pels voltants dels escenaris dels crims. Vam interrogar dues vegades a una cambrera que anteriorment les havia amenaçat perquè li van fer una broma pesada que la va deixar en ridícul en front de tots els clients i fins i tot varem parlar amb el cap de la botiga de disfresses on es van comprar els vestits de la Carrie i de l'Emma i les perles artificials que portava en el cabell la Sophia. Llavors un dia vaig tornar al lloc on vam trobar l'Emma morta per buscar alguna pista per poder resoldre el cas i es quan vaig trobar un tros del mirall que ens faltava i que milagrosament conservava sang.

Quan la vaig portar a que ho analitzessin, vam descobrir que la sang era d'un company de classe d'elles: en Jordan Thorns. Quan vam anar a parlar amb ell ho va confessar tot ja que el Ryan va notar en el Jordan els típics tics nerviosos d'algú que mata per primera vegada i quan li estaven ficant les esposes va dir "jo faig el que sigui per la meva reina" llavors vaig sospitar que això de la reina podia referir-se a la seva germana

la Kathie. Quan vam anar a parlar amb ella li vam explicar que sospitàvem del que ens va explicar el dia que la varem interrogar i llavors la Kathie va somriure de forma macabra i va contestar "Doncs ja se m'ha acabat la diversió, vosaltres no ho enteneu!" Va cridar la Kathie i després d'un silenci absolut va continuar explicant "des de que era petita no he tingut una vida digna d'una reina, he sigut insultada, pegada, poc respectada i quan per fi la meva vida comença a millorar, ja que em vaig enamorar del meu Príncep Blau, apareixen aquelles tres princesetes coquetejant amb ell i agafant tot lo que es meu: el tron, el poder, el meu amor,... així que vaig decidir, que no només m'encarregaria de qualsevol princesa que volgués agafar el que es meu sinó que la destruiria Si no ho fan els dolents ja m'ocuparé jo de fer-ho gràcies també a l'ajuda del meu estimat caçador" i quan va parar es va aixecar, la van esposar i abans de que s'anés va dir "llarga vida a la Reina Malvada". Després l'Oliver ens va explicar que els pares d'ells van morir i que la Kathie i el Jordan van ser fortament agredits sexualment per el seu tiet i que des de llavors van fer-se una defensa mental contra el trauma i va provocar que ja no toleressin que lis agafessin coses que ells consideraven que eren seves i que si algú ho feia el tenien que neutralitzar... igual que la Reina Malvada. Llavors vaig preguntar perquè aquesta obsessió amb els contes i ell em va respondre que quan va començar a brotar la malaltia mental que tenen, per les nits s'ajuntaven els dos i la Kathie li llegia contes al Jordan i la fantasia dels contes de fades es va combinar amb la malaltia mental que tenien fins a arribar al punt de que la Kathie es tornés igual de enganyosa, perversa i gelosa que la Reina Malvada i que el Jordan fes tot el que la Kathie li demanés com el caçador. Aquest cas no l'oblidaré mai ja que quan la recordo penso "en els casos d'assassinats sempre hi ha algú que no aconsegueix el seu final feliç, i gràcies a nosaltres, molta gent podrà aconseguir un final feliç per sempre més". Doncs així va ser el meu primer cas i gràcies a ell vaig saber que vaig fer be de fer-me inspectora d'homicidis. I tothom en Nova York gràcies a nosaltres van viure feliços per sempre més.